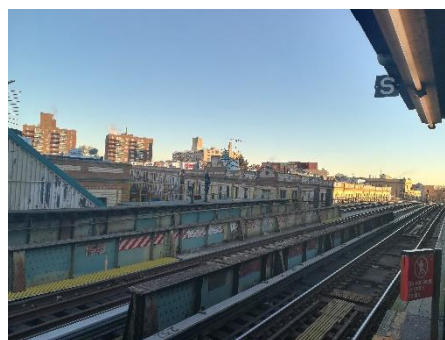

Weill Cornell Medical College – New York

2018 őszén a hatodéves gyakorlataimból egy hónapot New Yorkban töltöttem, a PTE-ÁOK által meghirdetett ösztöndíj-program keretén belül. A jelentkezési folyamat nagyjából fél éven keresztül tartott, ami rengeteg adminisztrációt és anyagi ráfordítást igényelt. Kicsit sajnáltam, hogy az anyagi költségek nem voltak előre tisztázva, olyan összeget sem állt az egyetem, amit a pályázat hivatalos kiírása szerint is kellett volna.

A kint töltött öt hetem első hete mélyvíz volt. New York nagyon különbözik Európától és sokkal több idő kellett, amíg „berendezkedtem”, mint eddig, ha külföldön jártam, akár tanulmányúton. Ezen a szálláselyem sem segített, mert rengeteg pénzért egy rettentően koszos lakásba érkeztem meg az éjszaka közepén. Sajnos New Yorkban egyáltalán nem voltam ismerős korábban és a szállás keresésében is teljesen magamra voltam utalva, ezért nem nagyon lepődtem meg, hogy nem sikerült a legjobb helyet megtalálnom. Az mondjuk meglepett, hogy a főbérlet egy másik szobát mutatott, mint amit előtte emailben elküldött. Szerencsére az elhelyezkedése nagyon jó volt és néhány órás takarítás (porszívóért, felmosóért könyörgés) után egészen élhetővé vált.

Aztán elkezdődött a gyakorlat és lassan kiismertem magam a Városban is és a kezdeti nehézségek után a kint létem átcsapott életem egyik legnagyobb élményébe. A gyakorlat Queensben volt, ami az amúgy is színes New York még színesebb negyede, így mindennapos volt, hogy a vizit bizonyos betegekkel angolul, oroszul, kínaiul vagy spanyolul zajlik, igazodva a beteg és az orvos anyanyelvéhez.

Belgyógyászatban voltam, nefrológián, de ott nincs nefrológia osztály, hanem akinek van veseproblémája, akkor a kezelőorvosa kéri, hogy a nefrológus is kövesse a beteg történetét.

Egy egyiptomi szakorvoshoz voltam beosztva (ő a „fellow”), aki nyolc éve él Amerikában. Egyébként New Yorkban tényleg mindenki rengeteget dolgozik, az orvosok reggel 7-re jártak és este 6 fele mentek haza. Az egyik indai orvossal többször előfordult, hogy bejött ötre, hazament fél nyolckor, bevitte a lányát az iskolába és visszajött kb. fél kilencre.

Én reggel nyolcra jártam, akkor megkaptam az orvostól a betegeinek a listáját és megnéztem a gépben, hogy kivel mi történt előző nap óta, illetve átnéztem az új betegek kórtörténetét.

Általában kaptam egy-két beteget is, nekik részletesebben átolvastam a dokumentációjukat aztán megkerestem és megvizsgáltam őket. Mivel nyolc emelet van és mindegyik emeleten

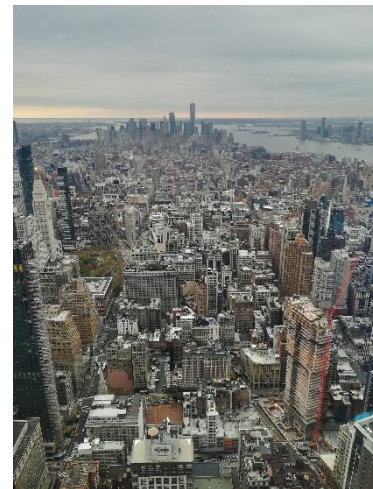
három szárny, ezért nem mindig egyszerű megtalálni őket.

Minden nap egyszer jött a "fellow" felettése, az "attending", akivel először az orvosi szobában összeültek, megbeszélték az összes beteget, utána pedig körbejártak a betegek között. Mivel nincs nefrológia osztály, ezért az egész épületet végig kellett járni, van beteg a kardiológián, sebészetben (pl.: műtét után romló vese-paraméterek), intenzíven..stb. Az egyik ilyen vizit során életemben először az elejétől fogva végignéztem egy újraélesztést is, segíteni nem kellett, mert egy pillanat alatt ott volt a reanimációs team. Tíz percen belül ott volt egy pszichológus is, aki kérdezgette a többi beteget, hogy jól vannak-e és később a személyzetet is.

Talán a legérdekesebb az volt, hogy mivel rengeteg nemzet van New Yorkban, ezért gyakran adódnak nyelvi problémák. Van egy telefonos tolmács rendszer, az orvos felhív egy telefonszámot, bemondja, hogy milyen nyelvű tolmácsot szeretne, akkor kapcsolnak egy embert a telefonhoz, az orvos felteszi a kérdést, a tolmács lefordítja, a beteg válaszol, a tolmács lefordítja és így tovább.

Az orvosok is különböző nemzetiségűek, ha olyan beteggel kell beszélni, akivel közös az anyanyelvük, akkor a vizit alatt átváltanak a saját nyelvükre, főleg akkor ha a beteg nem tud jól angolul. Én be voltam osztva egy indiai, egy orosz és egy kínai orvoshoz és mind a hárman átváltottak a saját nyelvükre, aztán lefordították a többieknek, hogy miről volt szó. Egyszer egy kórteremben két spanyolul beszélő beteg volt, az egyik nem tudott angolul, viszont a másik igen, akkor nem kellett hívni a tolmácsot, hanem ő fordított nekünk. Nagyon érdekes és hasznos volt látni, hogy milyen jól tudnak csapatban dolgozni az orvosok.

Szerencsére a gyakorlat mellett jutott elég időm a várost is felfedezni. New York leírhatatlan. Tömegközlekedéssel bárhova el lehet jutni és éjjel-nappal járnak a metrók. A kulturális élet fantasztikus, rengeteg szórakozási lehetőség van. Voltam a Metropolitan Operában egy Puccini darabon, aztán mivel a karácsony előtti időszakban jártam ott, megnéztem a David Koch Theaterben a Diótörőt és egy Handel darabot a Carnegie Hallban. Mindegyik előadás világszínvonalú volt és számomra hatalmas élmény. A Modern Művészetek Múzeumában (MoMa) lélegzetelállító volt egymás mellett látni Van Gogh, Picasso, Cézanne és egyéb nagyon híres festők képeit. Egyébként Moholy-Nagy Lászlónak is van kitéve két műve. A Broadway-en a színdarab, amit láttam nekem egy kicsit túl a látványra és a turistákra volt kiélezve.

Nagy élmény volt a hatalmas felhőkarcolók között sétálni, bár az első hét végére már fáj a nyakam – állandóan felfele kellett nézni. Persze a vásárlás sem maradt ki, nagyon jó kis üzleteket találtam. A High Line egy régi vasútvonal Manhattan közepén, egy emelet magasan és egy hosszú, füvesített sétáló utcát csináltak belőle, ez nagyon tetszett!

New York forgataga, lüktetése, vonzereje nagyon könnyen magába szippantott.

Ami legjobban tetszett: hogy New York nem Amerika, hanem az egész világ kicsiben és az ott élő nagyjából 260 nemzet képes nyugodtan egymás mellett élni, ez a kórházban is jól látszódott.

Ami legkevésbé tetszett: legtöbbször nagyjából másfél liter hideg vízben zuhanyoztam, mert ennyi jött ki a csapból utána elállt.

Sok sikert kívánok mindenkinek, aki még előtte áll!

Faragó Johanna